

Totul poate fi remixat: combinatorica textelor *theory-fiction*

Mihai Țapu

Babeș-Bolyai University of Cluj-Napoca

Corresponding author email: mihai.tapu@ubbcluj.ro

Everything Can Be Remixed: The Combinatorics of *Theory-fiction* Texts

Abstract: This article explores the conceptual, thematic, and stylistic specificities of theory-fiction, a genre prominent in the 1990s that blends fiction with theory and philosophy to challenge traditional textual taxonomies. Focusing on the works of the Cybernetic Culture Research Unit (CCRU), a group of renegade academics from Warwick, the analysis highlights four key cultural influences: post-structuralist critiques of representation (Deleuze, Lyotard), cybernetics, William S. Burroughs' cut-up technique, and jungle music. The article examines how these elements converge in theory-fiction to destabilize conventional narratives and create hybrid texts that resist categorization. Through a close reading of Nick Land's works and CCRU's collective writings, the article identifies recurring themes such as non-linear temporality, anti-humanism, and the critique of Kantian subjectivity. The final section contextualizes theory-fiction within the socio-cultural landscape of 1990s Britain, linking its emergence to the neoliberal academic environment and the broader ideological climate marked by Francis Fukuyama's "end of history" thesis. Ultimately, this article argues that theory-fiction represents an attempt to disrupt the status quo and imagine alternatives to capitalist realism, blending experimental techniques with interdisciplinary conceptual frameworks.

Keywords: theory-fiction, CCRU, Nick Land, representation, cybernetics, jungle music, William S. Burroughs

Citation suggestion: Țapu, Mihai. "Totul poate fi remixat: combinatorica textelor *theory-fiction*." *Transilvania*, no. 3 (2025): 28-36.

<https://doi.org/10.51391/trva.2025.3.03>.

Textul de față analizează specificitățile conceptuale, tematice și stilistice ale unui gen de scrieri marcant pentru anii 1990, numit „*theory-fiction*” și notabil pentru încercările de a crea un hibrid între ficțiune și teorie/filozofie, cu scopul de a forța taxonomiile textuale denunțate pe baza presupusului lor „simplism”. Din cauza rolului explicit și asumat jucat de ambiguitate în textele teoretico-ficționale, este dificilă reconstruirea unei istorii propriu-zise a genului, putând cu ușurință integra, de exemplu, până și filozofii antici în aceeași accepțiune. În acest sens, în cele ce urmează, discuțiile despre *theory-fiction* se vor axa în jurul producției textuale din anii 1990 a colectivului Cybernetic Culture Research Unit (CCRU), o grupare de „universitari renegați”¹ din Warwick. Pentru a putea evidenția elementele cele mai relevante care determină specificul textelor teoretico-ficționale, prima parte a textului va distinge patru zone culturale care influențează aceste texte hibride: critica reprezentării preluată din teoria franceză postbelică (în special de la Gilles Deleuze și Jean-François Lyotard), concepte din cibernetică, tehnica formală „*cut-up*” luată din textele lui William S. Burroughs și încercarea de a aplica idei componistice din muzica *jungle*. A doua parte va fi dedicată unui *close reading* al câtorva dintre cele mai importante texte *theory-fiction* scrise de Nick Land, unul dintre membri CCRU, precum și a ideilor de ansamblu din spatele textelor colective ale CCRU². În final, în a treia parte voi lansa câteva ipoteze cu privire la considerentele contextuale, socio-culturale, pentru care textele de tip *theory-fiction* s-au cristalizat în spațiul britanic anii 1990.

Rețeta unui remix reușit: Terminator, Lyotard și lemuri

Originea și activitățile grupării CCRU sunt învăluite într-o aură misterioasă la care a contribuit programatic chiar și

---

1. Simon Reynolds, „Renegade Academia – the CCRU,” *Reynolds Retro*, 2014, <https://reynoldsretro.blogspot.com/2014/04/renegade-academia-ccru.html>.

2. Adunate în Cybernetic Culture Research Unit (CCRU), *Writings 1997-2003* (Falmouth: Urbanomic, 2017).

membrii colectivului³. În ciuda profilului enigmatic pe care și l-au construit în anii '90, diferite surse menționează explicit că fondatoarea grupării a fost Sadie Plant, venită la Universitatea din Warwick special pentru a pune bazele unui centru de cercetare nou⁴, iar membrii principali au fost Nick Land, Mark Fisher, Steve Goodman, Anna Greenspan, Suzanne Livingston, Robin Mackay și Luciana Parisi⁵. În cei doar câțiva ani de existență – șase ani, dacă luăm în considerare intervalul indicat de scrierile lor adunate – gruparea a trecut prin schimbări marcante, de la „restructurări” interne (odată cu plecarea lui Sadie Plant, Nick Land a devenit mentorul lor principal⁶) până la „relocări” cauzate de probleme academice (după ce Universitatea din Warwick nu i-a mai recunoscut ca parte oficială din infrastructura lor, s-au mutat într-un apartament în care se zvonește că ar fi locuit și Aleister Crowley în Leamington Spa⁷).

Principalul motiv din spatele scepticismului cu care CCRU era privit în mediul universitar vine din dorința grupului de a sfida granițele disciplinare care îngrădesc, potrivit lor, specializările academice și posibilitățile de cercetare. În loc să se axeze pe ultimele dezvoltări ale filozofiei continentale, Nick Land devenise cunoscut printre studenții din Warwick pentru gama foarte largă de subiecte pe care le aborda (nu mereu coerent) la cursurile sale, „de la nanotehnologie la ocultism, și de la computație la antropologie”⁸. Această apetență pentru forțarea limitelor discursului filozofic, pentru frizarea „exteriorului” filozofiei și ieșirea din disciplinaritatea claustrantă⁹, este structurantă și pentru producția textuală a grupului, și este una dintre cauzele pentru producerea textelor *theory-fiction*. Pe lângă motivațiile anti-academice, la care voi reveni în ultima parte a textului, este importantă fixarea câtorva coordonate formale care ghidează textele teoretico-ficționale, și anume critica reprezentării preluată din post-structuralism, cibernetica, muzica *jungle* și tehnica *cut-up*. Stabilirea acestor interferențe dintre *theory-fiction* și alte zone culturale ajută atât la evitarea unor caracterizări laxe ale genului, care se rezumă la definirea textelor teoretico-ficționale drept producții ambigue care caută să elimine distincțiile dintre teorie și ficțiune¹⁰, cât și la o înțelegere mai contextuală a apariției textelor de acest tip.

Critica reprezentării adresată de diverși teoreticieni post-structuraliști (în cazul de față mă vor interesa mai mult Deleuze și Lyotard) poate fi văzută și ca o critică la adresa ideii lui Kant despre „unitatea sintetică a apercepției transcendente”. Pe scurt, pentru Kant, cunoașterea lumii presupune existența unei conștiințe în care sinteza reprezentărilor este supusă unor reguli care integrează multiplul fenomenal intuit sub schemele conceptuale potrivite. Cu alte cuvinte, conștiința se bazează pe o „unitate a regulii”, care filtrează „tot multiplul” (adică datele senzoriale) și „îl limitează la condiții care fac posibilă unitatea apercepției”¹¹. Deleuze va subsuma „unitatea apercepției” kantiene unei „imagini a gândirii” mai ample, pentru care „forma generală a reprezentării este găsită în elementul unui simț comun înțeles ca o natură dreaptă și o voință bună”¹². Prin urmare, cea mai deranjantă, pentru Deleuze¹³, este presupuziția unei legături fundamentale între reprezentare (sau gândire) și adevăr, care emerge din bunul simț menționat anterior și sedimentează strict validitatea reprezentărilor „corecte”. Reprezentarea este atacată și de Lyotard dintr-o poziție asemănătoare. Și pentru cel din urmă, reprezentarea funcționează ca un filtru,

3. Vezi, de exemplu, textele prin care CCRU își „prezintă” programul și vorbesc despre „identitatea” lor, „Communique One” și „Communique Two” în *Writings*, 7-13.

4. Robin Mackay, „Towards a Transcendental Deduction of Jungle,” *Maya B. Kronic*, 2019, <https://readthis.wtf/writing/towards-a-transcendental-deduction-of-jungle-interview-part-1/>.

5. Ray Brassier, „Current Themes: An Interview with Ray Brassier”, interviu de Hilal Bensusan și Charles Johns în *15 Years of Speculative Realism: 2007-2022*, ed. Charlie Johns și Hilal Bensusan (London: zer0 Books, 2024), 431.

6. Mackay, „Towards a Transcendental...”.

7. Reynolds, „Renegade Academia”.

8. Robin Mackay, „Nick Land: An Experiment in Inhumanism,” *Maya B. Kronic*, 2012, <https://readthis.wtf/writing/nick-land-an-experiment-in-inhumanism/>.

9. Pentru o discuție despre importanța ieșirii în afara filozofiei ca program conceptual în cazul lui Nick Land, vezi Mihai Țăpu, „The Ambivalence of Imagining the ‘Outside’: On Nick Land’s Libidinal Materialism”, *Ekphrasis Journal*, nr. 2 (2024): 73-85.

10. Astfel de abordări sunt proliferate în puțina literatură de specialitate și de practicanți, de exemplu în Mark Fisher, *Flatline Constructs. Gothic Materialism and Cybernetic Theory-Fiction* (New York: Exmilitary Press, 2018), dar și de exegeți, precum Simon O’Sullivan în recenta sa carte *On Theory-Fiction and Other Genres* (Cham: Palgrave Macmillan, 2024).

11. Immanuel Kant, *Critica rațiunii pure*, traducere de Nicolae Bagdasar și Elena Moisuc, în *Opere* (București: Muzeul Național al Literaturii Române, 2017), 185.

12. Gilles Deleuze, *Difference and Repetition*, translated by Paul Patton (London: Bloomsbury Academic, 1994), 173-174.

13. Pentru o discuție mai amplă despre Deleuze și critica reprezentării, vezi Henry Sommers-Hall, *Hegel, Deleuze, and the Critique of Representation. Dialectics of Negation and Difference* (Albany: State University of New York Press, 2012).

dar care separă „interiorul” (conștiința și ceea ce ajunge, în urma filtrării, la conștiință) de „exterior” (o multiplicitate amorfă și posibil periculoasă pentru „unitatea apercepției”), iar, în acest proces, reduce posibilitatea experimentării unor intensități libidinale veritabile¹⁴. În ambele cazuri, reprezentarea este criticată pentru că funcționează după o logică a identității, care integrează și filtrează datele senzoriale în vederea apărării unității conștiinței.

Mai mult decât doar o critică teoretică, Deleuze oferă, în special în scrierile sale alături de Félix Guattari, și un model formal prin care critica reprezentării poate fi implementată. Un text care acceptă presupuzițiile reprezentării, ranforsându-le implicit, nu caută să iasă din cadrele prestabilite, ajustându-se după cerințele specifice ale fiecărui gen, domeniu etc. și păstrând o coerență argumentativă previzibilă. Pentru a putea ieși din această paradigmă a reprezentării – pentru a deteritorializa textele, în jargon deleuzo-guattarian – sunt introduse diferite elemente care sparg logica predeterminată a unui text, precum introducerea unor elemente ficționale în texte teoretice sau filozofice. Un exemplu relevant, preluat și de CCRU în textele lor teoretico-ficționale, este dramatizarea unui concept filozofic, lucru pe care Deleuze&Guattari îl fac atunci când se folosesc de trama unei conferințe ficționale prezidate de profesorul Challenger (personaj preluat de la Arthur Conan Doyle) pentru a-și introduce propriile idei despre stratificare¹⁵.

A doua sferă de influență pentru *theory-fiction* este cibernetica. Apărută în perioada imediat postbelică în urma unor grupuri de lucru transdisciplinare, cibernetica este văzută, în primul rând, ca o știință interesată de control, iar aplicabilitatea sa se extindea atât la sistemele tehnice, cât și, teoretic, la cele sociale¹⁶. După cum se înțelege și din numele grupării de la Warwick (o posibilă traducere a numelui lor ar fi „Unitatea de cercetare a culturii cibernetice”), unul dintre interesele lor era „cultura cibernetică”, văzută nu doar prin prisma influenței ciberneticii în cultură, ci și din perspectiva înțelegerii culturii „ca producție cibernetică”¹⁷ – iar cel mai important concept în acest sens este cel de „feedback”. Pentru Norbert Wiener și primii ciberneticieni, „feedback-ul negativ” era cel mai important, pentru că garantează controlul, prin intermediul lui se poate stabili și armoniza un sistem¹⁸. Pentru CCRU, în schimb, cel mai relevant era „feedback-ul pozitiv”, care operează invers față de cel negativ, perturbând și destabilizând sistemul inițial. În acest sens, „cultura ca producție cibernetică” este înțeleasă drept un sistem în care activează, antagonic, ambele tipuri de feedback, cel negativ încercând să păstreze producția culturală pe o linie predefinită prin micșorarea perturbărilor, iar cel pozitiv căutând să provoace deturnări ale sistemului.

Paralela dintre „feedback-ul negativ” și „feedback-ul pozitiv” poate fi transpusă analogic și în critica reprezentării amintită mai sus. De o parte, reprezentarea este „feedback-ul negativ”, interesată de păstrarea unității transcendente a conștiinței; de cealaltă parte, critica reprezentării ar fi „feedback-ul pozitiv”, preocupată de scurtcircuitarea unității apercepției. Influența ciberneticii poate fi extinsă și la nivel formal textual – textul în sine „ca producție cibernetică”. Înțelegerea ciberneticii a textului aduce cu sine posibilitatea instrumentalizării producției textuale spre „feedback pozitiv”, adică destabilizând coordonatele clasice ale unui text prin introducerea unor elemente „străine”. Așa cum se va vedea în secțiunea următoare, varietatea acestor elemente poate fi foarte mare, de la tropi *cyberpunk* sau horror până la entități techno-oculte.

Odată cu cibernetica începe să fie evidentă apetența CCRU pentru hibridizarea textelor, însă tehnicile formale decisive sunt preluate din muzica *jungle* și textele *cut-up* ale lui Burroughs. *Jungle*-ul este un gen de muzică electronică apărut în Marea Britanie la începutul anilor 1990¹⁹, cunoscut în special pentru viteza sa ritmică și structura melodică haotică. Pentru discuția de față, aspectul cel mai notabil legat de *jungle*, pe lângă tempoul muzicii, este obișnuința artiștilor de a prelua diferite fragmente sonore extra-muzicale (din filme, documentare, emisiuni TV etc.) și de le refuncționaliza în propriile producții – practică cunoscută și ca „*sampling*”. Ideea de bază era de a „renunța la standardizare în favoarea experimentării sonore”²⁰, iar efectele pe care majoritatea fragmentelor (sau „*sample*”-urilor) preluate le creau erau unele de disconfort, ajungând, de exemplu, la imitarea unor stări de degradare psihică prin recurgerea la *sample*-uri din filme horror²¹. Muzica *jungle* „refuză să aibă vreo

14. Jean-François Lyotard, *Libidinal Economy*, translated by Iain Hamilton Grant (London: Bloomsbury Academic, 2015), 20-21.

15. Gilles Deleuze, Félix Guattari, *Capitalism și schizofrenie 2: Mii de platouri*, traducere de Bogdan Ghiu (București: Art, 2013), 54-99.

16. Cel mai canonic text al ciberneticii este Norbert Wiener, *Cybernetics: or Control and Communication in the Animal and the Machine* (Cambridge: MIT Press, 2019).

17. Mackay, „Towards a Transcendental...”.

18. Wiener, *Cybernetics*, 132.

19. Pentru o perspectivă istorică asupra genului, vezi Martin James, *State of Bass. The Origins of Jungle/Drum&Bass* (London: Velocity Press, 2020).

20. James, *State of Bass*, 1.

21. Simon Reynolds, *Energy Flash. A Journey Through Rave Music and Dance Culture* (London: Faber&Faber, 2013), 233.

semnificație²², concentrându-se mai degrabă pe aglutinarea și revalorificarea diferitelor elemente disparate care intră în compoziția pieselor. *Jungle*-ul reiterează, cu alte cuvinte, o apetență spre „feedback-ul pozitiv” sau critica reprezentării, dar, în acest caz, transpare și un alt tip de influență asupra textelor teoretico-ficționale scrise de CCRU, una de ordin tematic. Imaginarul preferat de CCRU este cel regăsit ubicuu și în „*darkside jungle*”, un subgen al muzicii *jungle* unde *sample*-urile favorizate sunt din filme horror sau *cyberpunk*, precum *Terminator*, și care utilizează elemente din diferite sisteme de credință oculte, de exemplu *voodoo*.

Un model formal și tematic pentru CCRU este oferit și de scrierile *cut-up* ale lui William S. Burroughs. Prin *cut-up*, Burroughs înțelege împărțirea unei pagini de text în patru secțiuni egale și reamestecarea lor într-o ordine diferită de cea inițială²³. Într-un fel, metoda *cut-up* poate fi văzută ca o reiterare nord-americană a metodei dadaiste de a concepe poeme tăind cuvinte din ziare și extrăgându-le aleatoriu dintr-o pălărie. Burroughs însuși nu își însușește paternitatea acestei metode, afirmând explicit că inspirația din spatele ei a venit de la artistul vizual Brion Gysin²⁴. Ce distinge, însă, modul de aplicare a *cut-up*-ului la Burroughs față de alte metode de colaj textual este scopul în vederea căruia este folosit. *Cut-up*-urile sunt vehicule folosite pentru a vizibiliza natura virală a limbajului. Burroughs considera că limbajul, în special cel scris, este un virus, o excrescență nenaturală nerecunoscută din cauza „simbiozei stabile la care a ajuns cu gazda [sa]”²⁵. Simbioza dintre limbaj și om poate fi conceptualizată, în termeni kantieni, drept „unitatea apercipției”. Din această perspectivă, Burroughs se înscrie în linia gânditorilor critici la adresa reprezentării, încercând să opereze, prin intermediul *cut-up*-urilor, o scurtcircuitare a identității plenare resimțite, cel puțin teoretic, în general de oameni. Distrugând logica „liniară” a textului, *cut-up*-urile „servesc la ruperea monologului intern al subiectului, perturbând producția lingvistică omogenă a subiectivității”²⁶. Tulburarea limbajului ar trebui să fie dublată de o tulburare și mai problematică pentru identitatea sinelui, cea a temporalității – pentru Burroughs, pacificarea virusului limbajului conduce la apariția cronologiei liniare²⁷. *Cut-up*-ul introduce, la fel ca muzica *jungle*, ideea colajului, a inserării unor elemente exterioare și a reasamblării textului după o logică alternativă, contingentă. Pe lângă acest aspect formal, însă, problema timpului în concepția lui Burroughs servește și ca inspirație tematică pentru CCRU, care se vor folosi și de alte aspecte din bibliografia autorului nord-american, precum lemurii.

Toate influențele discutate în această secțiune converg în jurul a două direcții principale. De o parte, la nivel conceptual, ralierea colectivului CCRU la programul post-structuralist de critică a reprezentării, pe care îl văd oglindit și în alte zone ideatice, cum ar fi cibernetica, și care le oferă o poziție teoretică de pe care să critice „subiectivitatea” kantiană recurgând la concepte deleuzo-guattariene. De cealaltă parte, tematic, inspirațiile principale pentru *theory-fiction* sunt preluate dintr-un imaginar distopic și *cyberpunk*, care îmbină înclinațiile *jungle*-ului cu spiralele temporale și cronologia non-liniară din *cut-up*-urile lui Burroughs. Cu toate acestea, parte din complexitatea textelor teoretico-ficționale stă în prelucrarea acestor elemente în texte ermetice, pline de neologisme și jargon modificat aparent aleatoriu.

Theory-fiction-ul văzut de aproape

Secțiunea de față este dedicată analizei câtorva dintre textele teoretico-ficționale ale lui Nick Land²⁸ și rezumării proiectului general din scrierile CCRU. Includerea și discutarea separată a textelor lui Land este motivată de faptul că, dintre membrii originari ai grupării, în cazul lui transpare un interes explicit pentru *theory-fiction* și în textele publicate sub numele său propriu, și nu doar în ce privește textele publicate sub pseudonimul colectiv CCRU. În plus, având în vedere importanța lui Land în CCRU, multe dintre problemele ridicate de textele sale teoretico-ficționale se suprapun peste cele din textele colective ale grupării. În cele ce urmează, voi urmări, mai întâi, legăturile formale și tematice dintre textele lui Land și zonele discutate în secțiunea anterioară, pentru ca apoi să

22. Benjamin Noys, „Into the 'Jungle'”, *Popular Music*, nr. 3 (1995): 325.

23. William S. Burroughs, „The Cut-Up Method of Brion Gysin”, *UbuWeb Papers*, https://www.ubu.com/papers/burroughs_gysin.html.

24. Edward S. Robinson, *Shift Linguals. Cut-Up Narratives from William S. Burroughs to the Present* (Amsterdam: Rodopi, 2011), 21-33.

25. William S. Burroughs, *The Electronic Revolution*, UbuClassics (2005), 5. Disponibilă la https://www.swissinstitute.net/2001-2006/Images/electronic_revolution.pdf.

26. Christopher Land, „Apomorphine Silence: Cutting-Up Burroughs' Theory of Language and Control”, *ephemera*, no. 3 (2005): 463.

27. Burroughs, *Electronic Revolution*, p. 4.

28. Mă refer la unele texte adunate în Nick Land, *Fanged Noumena. Collected Writings 1987-2007*, ed. Robin Mackay și Ray Brassier (Falmouth: Urbanomic, 2011): „Meat (or How to Kill Oedipus in Cyberspace)” (FN 411-441), „Cyberrevolution” (FN 375-383), „Hypervirus” (FN 383-391), „No Future” (FN 391-401), „Cyberspace Anarchitecture as Jungle-War” (FN 401-411), „Meltdown” (FN 441-461) și „Kata□oniX” (FN 481-493).

sintetizez cele mai notabile idei din textele adunate ale CCRU, corelându-le cu trăsăturile *theory-fiction* discutate și în cazul lui Land. Am optat pentru o abordare mai puțin exhaustivă în cazul textelor grupării în sine deoarece apar mai multe fire tematice și conceptuale care sunt abandonate sau sunt concentrate în câte un singur text nu atât de relevant pentru programul lor de ansamblu.

„Meat (or How to Kill Oedipus in Cyberspace)” poate fi văzut ca un text-șantier pentru dezvoltarea *theory-fiction*-ului landian. „Meat” este scris într-un mod cvasi-aforistic, cu pasaje tăiate abrupt și o logică non-liniară, care acumulează diferite perspective teoretice și narative. Trama generală a poveștii din *Inima întunericului* a lui Joseph Conrad și din filmul *Apocalypse Now*, regizat de Francis Ford Coppola, este combinată cu idei din *Neuromantul* lui William Gibson și înțeleasă în cheie deleuzo-guattariano-batailleiană. În rescrierea landiană, Colonelul Kurtz, personajul negativ din *Inima întunericului*, dezertează, de fapt, din armată pentru că ajunge să fie controlat de Wintermute, inteligența artificială din *Neuromantul*, care îl transformă într-un „corp-fără-organe” conectat la „materia de bază”. Figuri mitice sau mistice, precum șamanii, Oedip sau Sfinxul grecesc sunt reappropriate în cheie *cyberpunk*, devenind elemente demonstrative pentru încercarea de a deteritorializa *status-quo*-ul social. Pe lângă aspectele preluate direct din ficțiuni pre-existente, își fac loc și viziuni despre viitor, în care guvernele sunt desființate, iar țările sunt controlate de capital, prin avatarurile sale Pepsi și Cola.

Sunt două motive pentru care denumesc „Meat...” un „șantier” pentru explorările teoretico-ficționale ulterioare ale lui Land. Pe de o parte, cu toate că sunt introduse diverse elemente ficționale și teoretice, proveniența lor este încă explicită. Land citează explicit, aici, în continuare textele din care își preia ideile, obișnuința la care va renunța din ce în ce mai mult în textele discutate mai jos. Logica reprezentatională persistă prin aparatul bibliografic și citările încă standard în „Meat...”, împiedicând textul să renunțe întru totul la structura sa clasică. Pe de altă parte, există, în textul de față, câteva delimitări pe care Land le face între diferitele registre utilizate. Cu toate că elementele ficționale menționate anterior se întrepătrund de mai multe ori cu concepte teoretice, Land nu le combină pe cele două pe baza unui model *cut-up*, ci încearcă să vadă, mai degrabă, care ar putea fi punctele de contact prin intermediul cărora ficțiunea și filozofia s-ar putea intercala. „Nu trebuie să te încrezi în ficțiune”²⁹, însă în „Meat...” nu se aplică încă acest dicton, pentru că efectele destabilizatoare ale ficțiunii nu sunt vizibile întru totul.

Un număr mult mai mic de explicitări teoretice se găsește în „Cyberrevolution”. Textul are forma unui interviu televizat între trei experți care opinionează cu privire la o grupare ficțională incriminată pentru cauzarea unei revoluții cibernetice, în timp ce, pe ecranul televizorului din spatele celor trei, apar imagini cu diferite atrocități din lume. Imaginile sunt parte din crimele (sau „hack-urile”) pe care cyber-revoluționarii le-au îndeplinit în scopul de a accelera procesele capitalismului. Deși cei trei experți nu văd gruparea ca fiind „politică”³⁰, scopul lor este cel de a „coda” extincția lumii contemporane. În fapt, „Cyberrevolution” înscenează o ficționalizare a ideilor inumaniste, non-antropocentrice ale lui Land³¹, încercând să narativizeze posibilele efecte ale acceptării și răspândirii unor astfel de idei – „[a]vem de-a face aici cu antiumanisti radicali, operând într-un mod simultan dezorganizat și coordonat [...] gândiți-vă la ei ca la un soi de boală socială planetară... o boală foarte periculoasă”³². Pe lângă ficțiunea *cyberpunk* deja prezentă și în textul anterior, în „Cyberrevolution” Land încearcă să iasă din logica liniară a unui text ficțional sau teoretic construind un cadru formal preluat din modelul știrilor televizate, menționarea imaginilor care rulează în spatele experților intervievați funcționând ca un contrapunct menit să spargă ordinea discursivă a unui interviu.

Ideea de boală reapare și în „Hypervirus”, însă într-un mod mai puțin ficționalizat. Mai mult decât o însăilare a diferitor elemente fictive, „Hypervirus” este o încercare de a exemplifica formal o posibilă „îmbolnăvire” a textului cu un virus care provoacă, în principal, repetiții ale unor vocabule sau sintagme și apariția unor pasaje în cod binar. Virusul este văzut de Land ca un element preponderent postmodern, un atac la adresa „semioticii” și a sensului căutat de modernitate: „[o]rice ar plasa ultramodernitatea sub dominația semnelor, postmodernitatea răstoarnă prin virus”³³. Trimiterea directă din „Hypervirus” este la Burroughs și ideea sa de limbaj-ca-virus. Land extinde, însă, acest concept burroughsian, nerecurgând doar la *cut-up*-ul unui text ficțional sau teoretic, ci introducând din start anumite elemente extra-literare, precum secvențele de cod binar sau repetițiile. *Cut-up*-ul viral al lui Burroughs este dublat, aici, prin imixtiunea diferitor *sample*-uri, producând o forțare și mai mare a limitelor „unității apercceptive”.

Dimensiunea narativă revine în „No Future”, unde două perspective ficționale diferite se întretaie cu o multitudine

29. Land, *FN*, 427.

30. Land, *FN*, 377.

31. Pentru o discuție mai amplă a acestor idei, așa cum apar în textele teoretice ale lui Land, vezi Mihai Țapu, „Estetica deteritorializantă a acceleraționismului nouăzecist: Nick Land între Kant și Deleuze.” *Transilvania*, no. 11-12 (2024): 17-29.

32. Land, *FN*, 376.

33. Land, *FN*, 383.

de referințe teoretice. De o parte, un fir narativ urmărește evoluția istoriei occidentale după apariția protestantismului, de la atacurile împotriva bisericii catolice până la apariția computerelor și cyberspațiului. Peste el este întretăiat un alt fir narativ, în care un personaj necunoscut discută cu o inteligență artificială numită „Continuity”. Numele inteligenței artificiale este ales ironic, pentru că Land caută să narativizeze tocmai dispariția „continuității” istorice odată cu intrarea în perioada contemporană. Printre acești doi poli ficționali, Land intersectează foarte liberal diferite neologisme sau concepte împrumutate din zone foarte diverse, precum filozofia lui Bataille („economie solară”, „acefalizare” etc.), Deleuze&Guattari („corp-fără-organe”), cibernetică („feedback”) sau universul ficțional al lui William Gibson („Loa” etc.). În locul continuității, „No Future” prefigurează „accelerarea logistică condensată a extincției virtuale a speciei”³⁴, instanțind textual această accelerare prin schimbările perspectivele abrupte și discontinuitățile temporale.

Cu toate că majoritatea textelor teoretico-ficționale ale lui Land sunt relativ ermetice, necesitând o anumită familiaritate cu conceptele și elementele ficționale pe care le preia fără (prea multe) referințe explicite, „Cyberspace Anarchitecture as Jungle-War” este unul dintre textele sale cele mai opace. În mare parte, textul de față pare o acumulare de neologisme și de concepte pe care Land le inventează „lipind” unii de alții diverși termeni³⁵. Dacă există un „fir roșu”, o idee care să ghideze „Cyberspace Anarchitecture...”, aceasta ar fi încercarea de a vedea arhitectura spațiului digital, a cyberspațiului, ca având efecte considerabile în orice domeniu existențial, dar mai cu seamă în cel al războiului. Cyberspațiul devine, astfel, „jungla” populată de militari din *Apocalypse Now*, iar spațiul virtual îi ia locul celui real în războaiele viitoare. Jungla din titlu poate avea și alt corespondent, și anume muzica *jungle*, trimitere mai apropiată de structura ultra-ermetică a textului. În acest sens, neologismele și conceptele „inventate” în „Cyberspace Anarchitecture...” pot fi văzute ca niște *sample*-uri reasezate după o logică diferită de contextul din care sunt preluate, iar cadența neîntreruptă cu care textul introduce aceste sintagme ar putea fi o transpunere textuală a tempoului accelerat al muzicii *jungle*.

Dintre toate textele „*theory-fiction*” scrise de Land, atât de unul singur, cât și în colaborare cu CCRU, „Meltdown” este probabil cel mai popular. Popularitatea sa se datorează în special prezenței frazei de început a textului³⁶ în diferite „meme”-uri de pe internet. În spatele acumulării neologistice deja recurente în textele teoretico-ficționale ale lui Land, narațiunea din „Meltdown” trasează prăbușirea („topirea”) societății vestice cauzată de inteligența artificială anunțată la începutul textului. Un alt dicton landian din textul de față îi condensează întreaga filozofie și întregul program speculativ: „[n]imic uman nu scapă viitorului apropiat”³⁷. Prăbușirea (speculată a) „raționalizării renașcentiste” funcționează în tandem cu viitorul non-uman prefigurat și de textul „No Future”, dar și de preocupările filozofice generale ale lui Land, venite în siajul ideilor batailliene și deleuzo-guattariene. Dacă am numit „Meat...” textul-șantier pentru celelalte scrieri *theory-fiction* ale lui Land, am putea spune, reflectând și la popularitatea sa în mediul online, că „Meltdown” este textul în care se întâlnesc, *in nuce*, majoritatea strategiilor textuale și principalele idei ale lui Land de până la turnura sa neoreacționară din anii 2010.

Am lăsat „KataçoniX” la capătul acestei scurte panoramări pentru că este textul evident cel mai ermetic și cel mai îndepărtat de orice formă „obișnuită” a unui text filozofic/teoretic. Nu doar că sfidează construcția clasică a unui text filozofic sau non-ficțional prin introducerea unor elemente narative/ficționale, dar „KataçoniX” se citește mai degrabă ca un poem care combină într-un mod și mai dezordonat referințe teoretice și ficționale cu diferite șiruri de numere sau sintagme inventate. În contextul mai larg al scrierilor lui Land, „KataçoniX” poate fi văzut ca o ultimă încercare de opacizare și „topire” a sensului discursiv și ca o prevestire a intereselor față de anumite practici de numărare anti-discursive, preluate din credințe cabaliste și sisteme digitale de numărare. Adoptând vocabularul landian, am putea spune că „KataçoniX” arată precum un comunicat încifrat venit de la inteligența artificială viitoare și care nu poate fi înțeles (încă) în totalitate. Prin textul de față, Land oferă exemplul cel mai extrem al unui *theory-fiction*, unul în care granițele dintre ficțional și teoretic sunt aproape imposibil de trasat, și în care *sample*-urile diverse, atât formale, cât și tematice, sunt amestecate pe modelul unui „feedback pozitiv” între un amalgam incoerent de logici puse în slujba criticii reprezentării.

Miezul programului textelor colective ale CCRU ar putea fi reduce la următoarea schemă tripartită: control vs. haos / cronologie liniară vs. spirale temporale / AOE („*Architectonic Order of the Eschaton*”) vs. Lemurieni. Pe scurt, textele CCRU dramatizează o confruntare „cosmică” între anumite forțe secrete (AOE) angajate în păstrarea

34. Land, *FN*, 392.

35. Land, *FN*, 404.

36. „[[ ]] Povestea începe așa: Pământul este capturat de o singularitate tehnocapitalistă în timp ce raționalizarea renașcentistă și navigația oceanică decolează spre marșandizare”, Land, *FN*, 441.

37. Land, *FN*, 443.

stabilității ordinii actuale a lumii, implicit și a experimentării temporalității liniare, și o facțiune inamică (Lemurienii³⁸) interesată de destabilizarea *status-quo*-ului și tulburarea percepției temporale subiective. Pentru a extinde această tramă și din perspectivă ficțională, dar și teoretică, CCRU se folosesc de o mare varietate de referințe ficționale existente, pe care le reutilizează în secvențe narative noi, dar și de o multitudine de trimeri filozofice și oculte, pe care le-am văzut și în textele lui Land.

Modelul principal pentru AOE este filozofia transcendențială a lui Kant, devenită deja, după cum am văzut și mai sus, în textele lui Land, unul dintre inamicii asumați ai proiectului CCRU. Accentul cade, însă, în cazul de față, pe percepția timpului, care la Kant este unul dintre elementele definitorii pentru unitatea subiectivității. În registrul ficțional întrebuițat de CCRU, AOE „are ca misiune stabilirea și fortificarea instituțiilor timpului, și consideră Calendarul Ecumenic semnul și marca propriei sale Mărețe Munci”³⁹. Deși există modelul este rațiunea kantiană, CCRU transformă AOE într-o societate secretă, descriind-o în funcție de trepte diferite de inițiere⁴⁰, care permit accesul la „secretul suprem”: faptul că ordinea temporală prestabilită nu este singura posibilă⁴¹. Personajele și forțele ficționale AOE țin locul acelor aspecte criticate de *theory-fiction*, și anume conștiința unitară a temporalității sau dorința de control propagată prin intermediul „feedback-ului negativ”.

În componența Lemurienilor intră, în primul rând, câteva figuri reale, precum Helena Blavatsky, recuperată pentru scrierile sale teozofice despre o presupusă rasă pierdută a lemuriilor, H.P. Lovecraft, a cărui universitate ficțională este folosită ca sediu pentru personajele fictive ale CCRU⁴², dar și, mai relevant pentru discuțiile anterioare, William S. Burroughs. CCRU leagă interesele lui Burroughs pentru *cut-up* de incursiunile sale în diferite practici oculte, cum ar fi „*chaos magick*”, ambele având ca scop modificarea percepțiilor normale ale subiecților⁴³. Încununarea ficțiunilor lemuriene pe care le crează CCRU – și de partea cărora se poziționează, de altfel, în „războiul cosmic” – este „numograma”. Vizual, numograma este o reinterpretare a „copacului vieții” din Cabală, însă funcția sa este strâns legată de posibilitatea controlării timpului și perturbării liniarității temporale⁴⁴. Prin Lemurieni, CCRU ficționalizează, de fapt, diferitele aspecte discutate și la punctul anterior, încifrând interesul lor pentru critica reprezentării, care este văzută, aici, sub auspiciul percepției temporale care constituie subiectivitatea, și adăugând, la tehnicile formale preluate din muzica *jungle* sau tehnica *cut-up*, diferite imagini mistice și oculte.

Una dintre diferențele aparent majore dintre textele lui Land și textele colective CCRU este dată de apariția, în cazul celor din urmă, a unei înclinații spre ceea ce putem numi, preluând termenul lui Erik Davis, „teho-gnoză”⁴⁵. Elementele oculte recurente, fie că ne referim la tropi, fie că ne referim la anumite simboluri, din textele CCRU sunt intercalate cu imaginarul teho-distopic, *cyberpunk*, mai pregnant pentru textele lui Nick Land. Totuși, aceste diferențe tematice nu elimină asemănările mai profunde dintre aceste texte teoretico-ficționale, canalizate în jurul încercării de a găsi metode de a sparge ordinea argumentativă filozofică prin întrețeserea unor elemente ficționale și reasamblarea textului final neurmărind vreo logică anume.

Sfârșitul sfârșitului istoriei, sau De ce *theory-fiction*-ul este un produs al anilor '90

Cum se face că, dintre toate zonele în care „teoria franceză” a fost transplantată după anii 1960⁴⁶, doar spațiul britanic a produs un hibrid atât de inovator precum *theory-fiction*-ul? O astfel de întrebare poate primi doar un răspuns speculativ, ceea ce voi și încerca să construiesc în această ultimă secțiune. Argumentul meu este că textele teoretico-ficționale ale CCRU reacționează, pe de o parte, la un sistem universitar pe care îl vedeau constrângător din perspectiva creativității cercetării, și, de cealaltă parte, la contextul social și ideologic mai amplu, în care narațiunile de tipul Fukuyama, cu „sfârșitul istoriei” (și, deci, intrarea într-o stază capitalistă prelungită), și

38. Inspirația pentru Lemurieni vine din sistemul teozofic dezvoltat în a doua jumătate a secolului XIX de către Helena Blavatsky. Pentru o discuție mai amplă despre influența ocultismului în textele CCRU, vezi Robert Elio Cabrales, „The Hyperstitional Philosophy of Time-Travel Cybernetics: Theosophy, the CCRU, and Black-Box Poiesis”, *Plutonics*, nr. 14 (2021): 7-37.

39. CCRU, *Writings*, 77.

40. Vezi „Spheres and Degrees of the AOE”, CCRU, *Writings*, 83-95.

41. CCRU, *Writings*, 91.

42. Vezi textele „Miskatonic Virtual University” și „Origins of the Cthulhu Club” în CCRU, *Writings*, 55-65.

43. Vezi, în acest sens, textul „Lemurian Time War”, în CCRU, *Writings*, 33-53.

44. Vezi „Nummogramatic Time-Mapping”, în CCRU, *Writings*, 301-305.

45. Erik Davis, *TechGnosis: Myth, Magic + Mysticism in the Age of Information* (New York: Three Rivers Press, 1998).

46. Pentru cazul preluării teoriei franceze în spațiul academic nord american, vezi François Cusset, *French Theory. Foucault, Derrida, Deleuze & Co. și transformările vieții intelectuale din Statele Unite*, traducere de Andreea Rațiu, prefață de Bogdan Ghiu (Cluj-Napoca: Tact, 2016).

Thatcher, cu „nu există alternativă” la neoliberalism⁴⁷, se ciocneau de realitățile sociale materiale problematice.

Diverse critici la adresa sistemului academic apar, în textele lui Nick Land, încă din prima sa carte, dedicată filozofului francez Georges Bataille, *The Thirst for Annihilation*. Aici, Land se situează în siajul lui Schopenhauer, considerând că universitatea este o extensie a monopolului statal și un mijloc de proliferare a unei dogme învechite. Această dogmă constrânge filozofia să își limiteze potențialul, reducând-o la un „sofism grotesc de ipocrit, alimentat de un carierism meschin condimentat cu o ură invidioasă față de independența intelectuală, și articulat într-un jargon distorsionat și ticălos de obscur”⁴⁸. Unele presiuni din partea filozofiei instituționalizate sunt resimțite și de CCRU, luând fie forma unor acuzații directe privind lipsa de rigurozitate academică a cercetărilor colectivului⁴⁹, fie în ce privește ariditatea cursurilor de filozofie din perioada respectivă⁵⁰. Împotriva acestei tendințe de a diminua interferențele dintre filozofie și alte arii culturale sau științifice, textele teoretico-ficționale ale CCRU au și un caracter performativ⁵¹, apărând, în perioada respectivă, în diferite fanzine făcute de membri și distribuite gratuit în campus⁵² sau fiind redade, la conferințe, sub forma unor prezentări multimediale, îmbinând discursul propriu-zis cu diferite piese *jungle*⁵³.

Infrastructura academică pe care CCRU o criticau prin producția lor teoretico-ficțională era, de fapt, o consecință a adoptării politicilor neoliberale la nivelul majorității țărilor occidentale. Politicile de austeritate și birocratizare a universităților, și a sectorului public într-un sens mai larg, introduse de guvernul lui Thatcher, precum și normalizarea, pentru o perioadă scurtă, a ideii lui Fukuyama că istoria s-ar fi sfârșit după căderea URSS-ului, au condus la emergența, în anii 1990, a ceea ce Mark Fisher a numit „realism capitalist”⁵⁴, incapacitatea de a imagina o alternativă propriu-zisă la capitalismul neoliberal. Aceste discursuri se ciocnesc, însă, de contradicția propusă de realitatea socială din perioada respectivă, mai exact o proliferare a inegalităților socio-economice datorate flexibilizării muncii. În acest context apar diferite forme culturale de reflectare a realității socio-economice. Un exemplu simptomatic este cel al muzicii „*darkside jungle*”, menționate anterior, care apare din dorința unor artiști, precum Goldie, de a exprima declinul societății înconjurătoare: „era iarnă, cluburile se închideau, țara era în declin. Ca artist, trebuia să oglindesc asta”⁵⁵. Textele teoretico-ficționale ale CCRU preiau nu doar aspectele formale ale muzicii *jungle*, ci emerg din același context social mai larg, amalgamând, în „aventura farmaco-socio-senzorialo-tehnologică”, și aspectele culturii drogurilor din jurul muzicii, a tehnologiilor disponibile la scară mai amplă (computere, DVD-uri, jocuri video etc.) și a narațiunilor populare, de tipul *cyberpunk*⁵⁶.

Textele teoretico-ficționale nu caută, însă, doar să filtreze sau să reflecteze condițiile socio-economice din jur. Scopul acestor texte ar fi producerea propriu-zisă a unor efecte în realitate, schimbarea condițiilor din jur. Cu alte cuvinte, împotriva lozincilor neoliberale, *theory-fiction*-ul vrea să ajute la crearea unei alternative la neoliberalism și la „repornirea” istoriei. Este cel puțin discutabil dacă textele de acest tip reușesc să producă cu adevărat schimbări, parțial pentru că încrederea în capacitățile unor simple texte conduce înapoi la o paradigmă post-structuralistă, iar în parte pentru că orientarea politică propriu-zisă a *theory-fiction*-ului CCRU este potențial reacționară⁵⁷. Totuși, textele teoretico-ficționale ale grupării de la Warwick rămân un exponent important al producției culturale din anii '90, propunând un asamblaj formal inovator bazat pe tehnici experimentale și o combinatorică conceptuală interdisciplinară performantă și racordată la dezvoltările perioadei.

47. Pentru o discuție despre importanța acestei ambivalențe în conceptul lui Mark Fisher de „realism capitalist”, vezi Ștefan Baghiu, „The Slow Cancellation of the Future: Capitalist Realism within the Combined and Uneven Development.” *Transilvania*, no. 10 (2023): 49-59.

48. Nick Land, *The Thirst for Annihilation. Georges Bataille and Virulent Nihilism* (London: Routledge, 1992), 10.

49. Reynolds, „Renegade Academia”.

50. Mackay, „Towards a Transcendental...”.

51. Pentru o analiză mai detaliată a acestui caracter performativ al *theory-fiction*-ului, vezi Mihai Țăpu, „Traveling Theory-Fiction. A Romanian Case Study”, *Metacritic Journal for Comparative Studies and Theory*, nr. 1 (2023): 214-233.

52. Mackay, „Towards a Transcendental...”.

53. Mackay, „Nick Land: An Experiment...”.

54. Mark Fisher, *Realism capitalist. Nu există nicio alternativă?*, traducere de Paul-Teodor Cristescu, introducere de Ștefan Baghiu (Cluj-Napoca: Tact, 2022).

55. Citat în Reynolds, *Energy Flash*, 247.

56. Robin Mackay și Armen Avanessian, „Introduction”, în *#Accelerate: The Accelerationist Reader*, ed. Robin Mackay, Armen Avanessian (Falmouth: Urbanomic, 2014), 21.

57. Simon O'Sullivan, „Accelerationism, Hyperstition and Myth-Science”, *Cyclops*, nr. 2 (2017): 11-44.

Bibliography

- Baghiu, Ștefan. "The Slow Cancellation of the Future: Capitalist Realism within the Combined and Uneven Development." *Transilvania*, no. 10 (2023): 49-59.
- Brassier, Ray. "Current Themes: An Interview with Ray Brassier." Interview by Hilal Bensusan and Charles Johns, in *15 Years of Speculative Realism: 2007-2022*, edited by Charlie Johns and Hilal Bensusan, 426-435. London: zer0 Books, 2024.
- Burroughs, William S. *The Electronic Revolution*, UbuClassics (2005). Available at: https://www.swissinstitute.net/2001-2006/Images/electronic_revolution.pdf.
- Cabrales, Robert Elio. "The Hyperstitional Philosophy of Time-Travel Cybernetics: Theosophy, the CCRU, and Black-Box Poiesis", *Plutonics*, no. 14 (2021): 7-37.
- CCRU. *Writings 1997-2003*. Falmouth: Urbanomic, 2017.
- Davis, Erik. *TechGnosis: Myth, Magic + Mysticism in the Age of Information*. New York: Three Rivers Press, 1998.
- Deleuze, Gilles, Félix Guattari. *Capitalism și schizofrenie 2: Mii de platouri* [Capitalism and Schizophrenia II: A Thousand Plateaus]. Translated by Bogdan Ghiu. București: Art, 2013.
- Deleuze, Gilles. *Difference and Repetition*. Translated by Paul Patton. London: Bloomsbury Academic, 1994.
- Fisher, Mark. *Flatline Constructs. Gothic Materialism and Cybernetic Theory-Fiction*. New York: Exmilitary Press, 2018.
- Fisher, Mark. *Realism capitalist. Nu există nicio alternativă?* [Capitalist Realism. Is There No Alternative?] Translated by Paul-Teodor Cristescu, introduction by Ștefan Baghiu. Cluj-Napoca: Tact, 2022.
- François Cusset. *French Theory. Foucault, Derrida, Deleuze & Co. și transformările vieții intelectuale din Statele Unite*. Translated by Andreea Rațiu, foreword by Bogdan Ghiu. Cluj-Napoca: Tact, 2016.
- James, Martin. *State of Bass. The Origins of Jungle/Drum&Bass*. London: Velocity Press, 2020.
- Kant, Immanuel. *Critica rațiunii pure* [Critique of Pure Reason]. Translated by Nicolae Bagdasar and Elena Moisuc. In *Opere*. București: Muzeul Național al Literaturii Române, 2017.
- Land, Christopher. "Apomorphine Silence: Cutting-Up Burroughs' Theory of Language and Control," *ephemera*, no. 3 (2005): 450-471.
- Land, Nick. *Fanged Noumena. Collected Writings 1987-2007*. Edited by Robin Mackay, Ray Brassier. Falmouth: Urbanomic, 2011.
- Land, Nick. *The Thirst for Annihilation: Georges Bataille and Virulent Nihilism*. London: Routledge, 1992.
- Lytard, Jean-François. *Libidinal Economy*. Translated by Iain Hamilton Grant. London: Bloomsbury Academic, 2015.
- Mackay, Robin, Armen Avanessian. "Introduction". In *#Accelerate: The Accelerationist Reader*, edited by Robin Mackay, Armen Avanessian, 1-51. Falmouth: Urbanomic, 2014.
- Mackay, Robin. "Nick Land: An Experiment in Inhumanism." *Maya B. Kronic*, 2012. <https://readthis.wtf/writing/nick-land-an-experiment-in-inhumanism/>.
- Mackay, Robin. "Towards a Transcendental Deduction of Jungle." *Maya B. Kronic*, 2019. <https://readthis.wtf/writing/towards-a-transcendental-deduction-of-jungle-interview-part-1/>.
- Noys, Benjamin. "Into the 'Jungle'", *Popular Music*, no. 3 (1995): 321-332.
- O'Sullivan, Simon. "Accelerationism, Hyperstition and Myth-Science," *Cyclops*, no. 2 (2017): 11-44.
- O'Sullivan, Simon. *On Theory-Fiction and Other Genres*. Cham: Palgrave Macmillan, 2024.
- Reynolds, Simon. "Renegade Academia – the CCRU." *Reynolds Retro*, 2014. <https://reynoldsretro.blogspot.com/2014/04/renegade-academia-ccru.html>.
- Reynolds, Simon. *Energy Flash. A Journey Through Rave Music and Dance Culture*. London: Faber&Faber, 2013.
- Sommers-Hall, Henry. *Hegel, Deleuze, and the Critique of Representation. Dialectics of Negation and Difference*. Albany: State University of New York Press, 2012.
- Țapu, Mihai. "Estetica deteritorializantă a acceleraționismului nouăzecist: Nick Land între Kant și Deleuze." *Transilvania*, no. 11-12 (2024): 17-29.
- Țapu, Mihai. "The Ambivalence of Imagining the 'Outside': On Nick Land's Libidinal Materialism," *Ekphrasis Journal*, no. 2 (2024): 73-85.
- Țapu, Mihai. "Traveling Theory-Fiction. A Romanian Case Study", *Metacritic Journal for Comparative Studies and Theory*, no. 1 (2023): 214-233.
- Wiener, Norbert. *Cybernetics: or Control and Communication in the Animal and the Machine*. Cambridge: MIT Press, 2019.